

Halve;" jfr. den følgende § 62, hvor en lignende Forhøjelse i visse Tilfælde af Sammenstød af Forbrydelser er foreslaaet. Hvad de Medlemmer angaaer, der ikke have nogen særlig Deel i de enkelte udførte eller dog begyndte Forbrydelser, da er det vistnok stemmende med Forholdets Natur, at der ogsaa ved Bestemmelsen af deres Skyld tages Hensyn til Mængden og Væbskaffenheden af de Forbrydelser, der ere blevne udførte af Banden, imedens de have været Medlemmer af den; men en udtrykkelig Udtalelse herom i Loven behøves formeentlig ligesaa lidt som særlige Regler om, at det ved de enkelte Medlemmers Straf, der have taget særlig Deel i enkelte Forbrydelser, skal komme i væsentlig Betragtning, om de have vist en større eller mindre Virksomhed, været Anfører, givet Anvisninger, udkastet Planer, osv. Den almindelige i Paragraphens 1ste Punktum givne Regel, der selvfølgelig ogsaa kommer til Anvendelse i det Tilfælde, at Forbrydelser ere blevne udførte eller begyndte, for de Bandedlemmers Vedkommende, der deri ikke have nogen særlig Deel, aabner ved at bestemme Straffen som for Forsøg paa de groveste Forbrydelser, altsaa indtil $\frac{3}{4}$ af den højeste Straf for disse med et ubegrændset Minimum, fuld Leilighed til ved Straffens Udmaalning i det enkelte Tilfælde og for de enkelte Medlemmer at tage tilhørligt Hensyn til de ovennævnte saavel som de flere andre sig frembydende, stærkende eller formildende, Momenter. — I Henseende til Opløsningen af en Bånd eller Udtrædelse af samme, hvorom det 2det Stykke af Udkastets § 53 handler, er det neppe tvivlsomt, at naar den finder Sted, før end nogen Forbrydelse — for det enkelte Medlems Vedkommende efter hans Indtræden i samme — er iværksat, bør Vedkommende være straffri, forsaavidt Forbrydernes Udførelse forebygges, enten derved at alle Deeltagerne opgive samme, eller derved, at den eller de Udtrædende forhindre den. Efter de ovenfor omhandlede Regler for en tilbagetrædende Medhjælperes Straffrihed vilde det Sidste imidlertid ogsaa være en nødvendig Betingelse for det udtrædende Bandedlems Straffrihed, ialtsald, naar det ikke klart laa for, at han kun var bleven forledet til at indtræde i Banden, uden at denne

hans Indtræden eller Forbliven i samme i nogen Maade kunde antages at have bestyrket eller tilsigtet at bestyrke de andre Medlemmer i deres forbryderiske Planer. Af Hensyn til den store Vigtighed, som det har for Samfundet at komme paa Spor efter farlige Forbryderbander, hvilket som oftest bedst og fuldstændigst skeer ved Angivelse fra enkelte Medlemmer, har man dog troet, at det vilde være rigtigt at tilsiige ubetinget Straffrihed for det Bandedlem, der udtræder, forinden nogen Forbrydelse er begaaet, naar han uden Ophold og saa fuldstændigt som muligt meddeler Dørligheden de til Paagribelsen af alle Bandens Medlemmer fornødne Oplysninger. Gjør han ikke dette, bør hans Straf dog naturligtvis være ringere, end om han var forbleven i Banden, men en særlig Bestemmelse desangaaende behøves ikke ifølge Indholdet af Sæns første Punktum.

Efterat den samtidige og foregaaende Meddeeltagthed i Forbrydelser er omhandlet i Udkastets §§ 45—53, beskæftiger dets § 54 sig med den efterfølgende Meddeeltagthed. At denne maa ansees som mindre strafbar end anden Meddeeltagthed, derom synes der ikke at kunne være Tvivl, ligesom det stemmer med den nugældende Straffelovgivning, at forsaavidt man har foreslaaet at sætte Straffen fra $\frac{1}{4}$ af den laveste indtil $\frac{1}{2}$ af den højeste i Loven for Forbrydelsens Iværksættelse foreskrevne Straf, skal man ei heller videre begrunde dette Skjøn. Større Tvivl frembyder sig ved Begrebets Fastsættelse. Det har hidtil været temmelig almindeligt til efterfølgende Meddeeltagthed at henregne enhver Vistand, der heds Gjerningsmanden efter Forbrydelsens Udførelse, og saaledes synes ogsaa den tidligere Kommission at have opfattet Begrebet; men dette kan neppe ansees for at være rigtigt. Forat Noget skal kunne siges at være medskyldig i en Forbrydelse, maa han formeentlig paa en eller anden Maade træde i Forhold til denne selv — ikke blot til Gjerningsmanden personlig —, hans Handling maa være præget af det samme Sind, den samme eller dog en beslægtet forbryderisk Tanke og Hensigt, som den, der stempler Hovedmandens Gjerning som en vis Forbrydelse. En sand og virkelig Meddeeltagthed